

© Oliver Röcke

Ксенія Фукс — письменниця, громадська активістка, художниця, головна редакторка та співзасновниця українсько-німецького журналу «Gel[:b]lau», голова та співзасновниця ГО «Українське Ательє Культури та Спорту» в м. Штутгарт. Закінчила Донецький національний університет за фахом «Англійська мова та література» і Штутгартський університет медіа за фахом «Реклама та маркетингові комунікації». Книга Ксенії Фукс «По той бік сонця» потрапила до короткого списку премії «Книга року BBC–2019». З вересня 2019 року — авторка «Українського Тижня», пише про психоосвіту. Народилася в Донецьку, наразі живе та працює в Штутгарті, любить мистецтво, подорожі та кроликів.
#донецькеукраїна

«12 сезонів жінки» можна назвати романом, якщо вважати, що головна героїня — це сучасна жінка. 12 новел, об'єднаних між собою головними персонажами, але не пов'язаних хронологічно, присвячені соціальним та психологічним проблемам, з якими стикається сучасна жінка. Кар'єра або дитина? Як протистояти насиллю? Як визначити власну сексуальну ідентичність? Чи дійсно кохання та війна крокують одне з одним поряд? Ці та інші запитання ставлять собі 12 героїнь книжки.

ISBN 978-617-614-286-7

9 786176 142867

Ксенія Фукс
12 сезонів жінки

12
сезонів
жінки

Ксенія Фукс

12

СЕЗОНІВ
ЖІНКИ

Ксенія Фукс

УДК 82-3

Ф 94

Фукс, Ксенія

12 сезонів жінки / Ксенія Фукс. – Чернівці : Книги – XXI, 2021. – 240 с.

ISBN 978-617-614-286-7

«12 сезонів жінки» можна назвати романом, якщо вважати, що головна героїня – це сучасна жінка. 12 новел, об'єднаних між собою головними персонажами, але не пов'язаних хронологічно, присвячені соціальним та психологічним проблемам, з якими стикається сучасна жінка. Кар'єра або дитина? Як протистояти насиллю? Як визначити власну сексуальну ідентичність? Чи дійсно кохання та війна крокують поряд одне з одним? Ці та інші запитання ставлять собі 12 героїнь книжки.

Усі права застережено. Жодну частину цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

© Книги – XXI, 2021

© Ксенія Фукс, 2020, *текст*

© Христя Венгринюк, 2020, *передмова*

© Катерина Дорохова, 2020, *ілюстрації*

© Олівер Рьокле, 2020, *фото*

© Анна Стьопіна, 2020, *обкладинка*

ISBN 978-617-614-286-7

12
СЕЗОНИВ
ЖИТТЯ

ТА, ЩО БІЖИТЬ. І З ВОВКАМИ ТЕЖ

Я щойно заплющила очі й уявила перед собою Ксенію Фукс. Навмисно саме так. Я могла б їй написати, записати голос, подзвонити з відео, бо зустрітися саме зараз у реалі було б досить важко, зважаючи й на те, що ми постійно десь подорожуємо Європою, але ніяк не перетинаємось. Що-правда, одного разу наші меридіани зійшлися, ми зустрілися, і це стало доленосним. Ксеня презентувала у Чернівцях свій дебютний роман «По той бік сонця», який духовно був мені дуже близьким, бо також довелося пережити багато подібного, багато подібного й написалося, але не видалось, бо я не така смілива, як Ксю. Якби вона знала, наскільки сильна, то могла б, напевно, керувати хмарами і зупиняти дощ. Вона не знає, на жаль, і поки не повірить до кінця в це, але то лише на краще, бо такі добрі тексти пишуться далі й далі. Книжка Ксенії Фукс «По той бік сонця» потрапила в короткий список премії BBC, і я неймовірно втішилась, що такі теми почали «проходити» і їх бачать. І тепер, коли я заплющила очі, то побачила очі Ксені, повні втоми та болю, але такі живі, такі блискучі, круглі, наче два блю-дечка, і зелені, як найперша трава.

Нова книжка «12 сезонів жінки» не подібна до «По той бік сонця», але не зовсім й інша, просто про інше, але це теж моя Ксеня, така ж незламна і страшенно відкрита, настільки відверта, що ніколи не знаєш, яким буде кожне її наступне речення, і навіть трішки побоюєшся. В цьому також її сила, а ще в тому, що вона вцілює в такі складні теми, які, все одно, досі залишаються на маргінесах. «12 сезонів жінки» – абсолютно феміністичний текст, після прочитання якого я просто згорнула рукопис і подумала: «Чорт, а що ж я зробила для жінки в цьому світі?» Ми забуваємо, ми просто не хочемо знати, що колись було не так, як зараз, що для нас виборювали свободу, голос і навіть життя. Усім тим, що маємо, ми завдячуємо нашим протофеміністкам, емансипанткам Маркові Вовчку, Ганні Барвінок, Олені Пчілці, Ользі Кобилянській, Наталі Кобринській, Євгенії Ярошинській, Лесі Українці, Софії Окуневській, Наталені Королеві, Ірині Вільде та багатьом іншим жінкам, які все найкраще передали нам.

Усі героїні з книжки абсолютно різні, але всіх їх об'єднує єдине, що тримає кожну в найскладнішій, найбільш нищівній ситуації, – сила, яка стержнем проросла з душі кожної, і все, що з ними не відбувається, обертається і крутиться довкола цього обеліска. Кожна з дванадцяти героїнь проживає свою драму, радість, любов, розчарування, боротьбу чи поразку. Вони викликають найрізноманітніші почуття – від захоплення до презирства, від симпатії до відрази, деяких дуже хочеться обійняти і пожаліти, а інші – «не мої дівчатка», і, здається, всі їхні неприємності їм по заслужі. Проте, які б почуття не збурювала кожна жінка в душі

читача, найважливіше та найцікавіше, що до жодної не можеш бути байдужим. Ні до Софії, яка кохала лише жінок і не переступала своїх принципів, ні до маленької Бerti, заляканої та травмованої власним батьком, ні до Лесі, яка помстилася своєму бойфренду в такий спосіб, що я б не здивувалася жо-о-одному наступному тексту Ксені Фукс після прочитання цього.

Ця книжка висвітлює все те, що заведено замовчувати в сучасному суспільстві: неписані канони краси, від яких дівчатка потім помирають через анорексію чи інші «легкі» бьюті-процедури, токсичні стосунки, які терпить більшість жінок і дівчат, боячись залишитись на самоті, фізичне та психічне насилля над жінками, замовчування цього всього, бо ж досі не вивітрилося «б'є – значить, любить», аборт – як вибір чоловіка, а не жінки, у тілі якої це все відбувається, і багато-багато іншого. Ксеня це все розповідає, описує і дає кожній жінці приклад, як не прожити це все самій, як не прижитися з цим, а боротися і вийти не лише без психотравми, а й сильною та непереможною.

Одразу після прочитання може з'явитися відчуття, що кожен герой чоловічої статі – відвертий покидьок, але якщо проаналізувати та дослідити, то ні, Ксенія врівноважує все і творить своїх героїнь не такими вже ідеальними, а живими, справжніми, з усіма своїми перевагами та недоліками. Героїні подібні на саму авторку, але жодна не є нею, як кожна нею так само і є; подібні на будь-яку жінку, яка колись з'явилася в цьому світі. Письменниця між рядками просто кричить, що з будь-якого насилля можна знайти вихід, що кожен заслуговує на повагу і до кожного та до себе варто

застосовувати таку просту психологічну істину: «я окей, і ти окей».

Читаючи книжку Ксенії, я відчувала таку силу, що паралельно вкотре перечитувала геніальне творіння Клариси Пінколи Естес «Та, що біжить з вовками» і постійно мала непереборне відчуття, що «12 сезонів жінки» – це той самий архетип жінки сучасності.

За словами самої Ксені, ця книжка про суспільство, в якому стільки всього неоднозначного, табуйованого, стільки замовчуваного, що кожній жінці доводиться по-своєму зіштовхуватися з проблемами, вирішуючи їх інколи успішно, інколи – ні. Авторка хотіла б, так само, як і я, щоб кожна читачка впізнала в якійсь із героїнь себе, а чоловіки замислились, чи дійсно вони знають жінок, які їх оточують. Так, дуже важливо відчитувати, що ця книжка аж ніяк не лише для дівчат – вона абсолютно для всіх: чи ти успішна, сильна жінка, переконана, що ніколи не потрапиш у ситуацію болю та приниження, чи ти травмована втратою коханого на війні з Росією на Сході України (тема війни та АТО не є об'єктом, тому не аналізую її як окремих біль, а просто раджу прочитати всі історії і самому відчувати все без зайвих слів); чи ти добрий друг-чоловік, який завжди з пошаною ставився як до бабусі, так і до тітки із сусіднього продуктового. Ця книжка про життя, про все прекрасне в ньому і, звісно, про те, що болить.

А болить, як би феміністично це не звучало, таки найбільше жінкам.

Христя Венгринюк

Присвячується найкращій жінці в моєму житті, моїй бабусі

СОФІЯ

*Вона курила мальборо червоний,
Так по-кіношному, до того ж в окулярах,
Гортала щось пов'язане з театром
І мала незабутні довгі ноги.*

*Вона мені ніколи не дзвонила,
Воліла спілкуватися листами,
В яких консервувала листопади
Із запахом вина та журавлини.*

*Вона тримала всі мої дощі,
Тримала міцно, з крапельками смутку,
Хоча вона завжди була в собі,
В її очах зазнав я свій притулок.*

*Її червоні контури на чашиці,
Пластинки, що пропахли ніотином,
Годинами симфонії та вірші,
Коли до біса їдуть усі на світі справи.*

*Вона мені ніколи не писала,
Проте знаходила мене мені постійно,
Я знав, що вже ніколи у житті
Не зможу зрозуміти її силу.*

*Та лінію її плечей і рук,
Її нестримний змах рожевого волосся,
Яке любила розсипати на колінах,
Моїх колінах та моїх долонях.*

*Вона була прекрасною на смак,
На дотик завжди ейфорійним навіженством.
Вона була. Насправді. На землі.
Вона була. В мені. В моєму серці.*

Моя молодша сестра якось сказала мені, що таких, як я, вони з дівчатами називають «самцями». «Увесь твій зовнішній вигляд – від зухвалої зачіски до гондонів у задній кишені – свідчить про твою належність до групи „альфа“, і це бісить. Прийшов, помітив, подорочіть», – казала мала.

Так, я люблю жінок. І я їх не колекціую, списки не веду, просто їх люблю. Я – приречений холостяк, гуляка, який не пропускає жодної спідниці, звичайно, якщо спідниця має довгі ноги, а ще краще – гарні груди, хоча і це не головне. Головне – ота «курвість» в очах, темперамент, сексуальна енергія, яка тягнеться за жінкою, мов шлейф від дорогого парфуму, та заповнює увесь простір навколо. Зі мною іноді таке траплялося, що зустрінеш десь випадково якусь незнайомку – в автобусі, потязі, кав'ярні, на конференції, і не знаєш нічого про неї, але відчуваєш її природну сексуальність, яка оточує тебе, немов дим від цигарок, і воно всюди, проникає під шкіру, і тебе вже починає

штирити, і хочеться неодмінно доторкнутися, зіткнутися, відчувати на смак.

У мене навіть були серйозні стосунки, і я її дійсно кохав. Але якось напідпитку зрадив, і вона про це дізналася, і, звісно, мене через це кинула. А я несподівано для себе надто довго переймався через це. І мені було не дуже комфортно жити з тим перейманням. Я не звик до такого. Тому якось воно так склалося, що повторного почуття дискомфорту завдавати собі не хотілося.

Справжніх друзів-чоловіків у мене не було, були кумпелі, щоб побухати чи футбол разом подивитись. Справжніх подруг-жінок не було тим паче: з жінками в мене виходило лише сексом займатися, а не дружити. Я мав гарну спортивну форму, блядську машину (але ж то знову копірайтинг моєї малої), квартиру з крутою панорамою улюбленого міста, величезним баром, настільним футболом, у який ніхто не грав, та великою плазмою, яку ніхто не дивився, цілком пристойну роботу та абонемент у басейн.

Я полюбляв грати з колегами в теніс та гольф, не пропускав вечірок у люксових клубах щосуботи та нічого не мав проти приготування кави своїм гостям у недільний ранок.

Зі всіма своїми дівчатами був чесним: по-перше, тому що дійсно їх поважав та не намагався нікому зробити боляче, по-друге, тому що не хотів ніяких стосунків, а тим паче несподіванок. І мене все в моєму житті задовольняло.

Моя мама вже давно втратила надію, що я подарую їй онуків, проте не уникала вірогідності, що я можу і не здогадуватись про наявність нащадків. Сподіваюсь, що це не так, хоча, як не крути, жоден чоловік не може бути впевненим

на сто відсотків у кількості дітей, хіба якщо він не незайманий чи «моногамець». Проти дітей я нічого не мав, думаю, я навіть можу сказати, що люблю дітей. Але родина – то не моє. Принаймні так було до цього часу.

Софію я зустрів на якомусь післяноворічному квартирнику. Ми з нею були єдиними курцями на вечірці, а отже, приреченими ділити балкон, а зрештою – і цигарки. Вона не намагалась справити на мене враження, не фліртувала, хоча була вже досить підпитою, не робила загадкового обличчя, не сміялася з невдалих жартів, не просила віддати їй мою куртку, хоча на вулиці було досить зимно. Вона взагалі мало розмовляла, але якщо щось казала, то мені неодмінно хотілось це записати. Вона була нереально крутою та, на мій превеликий жаль, лесбійкою.

Про це я дізнався, звісно, не відразу, а коли дізнався, дуже засмутився, бо вже дозволив собі нею зацікавитись.

Софія була наполовину полькою, знала купу мов, мала дві вищих освіти, проте працювала в маленькому науковому видавництві, яке займалось медичною літературою та різноманітними медичними анатомічними моделями. Роботою вона була незадоволена, тож шукала щось нове та більш цікаве, ніж манекени жіночих статевих органів.

– Уяви собі, – розповідала вона мені на балконі, – як виглядає мій робочий день. Сьогодні, наприклад, знову мала проблеми з піхвами на кордоні, бо наші прикордонники думали, що то асортимент для секс-шопів. А в нас постачання з Японії, бо японці, курва, собаку на тих манекенах з’їли.

– А навіщо вам вони потрібні? Бо воно реально якось дивно звучить.

– Як навіщо? Для студентів-медиків, не все ж на трупах вивчати. Саме піхви йдуть до кафедри акушерства і гінекології. Там японці таку красу зробили, все як у житті. Серйозно, не смійся, я мушу відповідати за якість поставок, то я кожен раз у захваті, як там усі наші жіночі штучки виготовлені.

– Але якщо подумати, то в інших цілях використовувати його теж можна...

– Я тебе прошу, для тих цілей можна набагато дешевше щось придбати, бо для самозадоволення якісь золоті тоді піхви виходять. А от для вивчення раку шийки матки – то справжній скарб.

А сама всміхалася вогниками в кутиках своїх зелених польських очей. В той момент я і запав. Не через специфіку її роботи, звісно, а через усю ту природність, невимушеність та легкість, що випромінювалися Софією.

Після тієї вечірки ми обмінялись профілями у соціальній мережі, і вже тієї ж ночі я дав собі волю гарно видрочитися на її фотографію. Світлина була цілком пристойною, без всяких декольте. Софія на якомусь фестивалі, у простій чорній сукні, що відкривала ідеальні коліна з ще більш ідеальними довжезними ногами. Жіночі ноги – то, якщо ви ще не зрозуміли, моя слабкість, мій фетиш, так би мовити. Обожаю їх торкатися, їх цілувати, повільно проводити рукою зверху до самих п'яточок та навпаки. Якщо в дівчини бездоганні стрункі довгі ноги – можна з великою впевненістю казати, що я її неодмінно захочу. Бо груди можна зробити, обличчя склеїти, а от бездоганні ноги так швидко хірургічними засобами не зробиш – тут або пощастило,

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.